

GEWOON KEET!

Twee hamsters, een irritant broertje
en een eigenwijze oma

Suus Ruis

Met illustraties van Iris Boter

kluitman

Het echte werk

En ding weet ik wel nu ik in groep 7 zit: je kindertijd is voorbij.

Luca had me er al voor gewaarschuwd. ‘Groep 7 is het echte werk,’ zei hij. Hoewel hij er moeilijk bij keek, geloofde ik hem niet helemaal. Ik bedoel, het is nog steeds de basisschool. Met dezelfde gezichten, dezelfde stinkende gymzaal en dezelfde juffen en meesters – sommigen stom, sommigen oké. Dat kan dan toch niet ineens iets zijn waar je moeilijk bij kijkt?

Maar mijn overbuurjongen, die in de brugklas zit, bleek gelijk te hebben. Hij legde het verder niet uit, hij zei alleen ‘Wacht maar’ en liep weg. Ik ga ervan uit dat hij het huiswerk bedoelde. Want ze storten het over je heen alsof er geen morgen meer komt. ‘Dan kunnen jullie vast wennen voor straks,’ zei juf Els. ‘In

Nur 283 / W072501
Bisac JUV019000 / JUV013000
© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
© MMXXV Tekst: Suus Ruis
© MMXXV Illustraties: Iris Boter
Omslagontwerp: Kluitman Alkmaar B.V.
Opmaak binnenwerk: Bureau NU, Alkmaar
Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.
Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor
het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

het voortgezet onderwijs ben je elke dag uren met je huiswerk bezig.'

We zijn pas twee weken onderweg en ik heb al topo moeten leren en twee keer huiswerk moeten maken voor rekenen. En nu is er dus ineens die grote opdracht.

Laat jezelf en je familie zien.

Het mag niet op de computer, maar moet lekker ouderwets op een groot dik vel papier dat mijn moeder voor me bij de boekwinkel heeft gehaald. En geen foto's van je familieleden, want stel je voor dat het te makkelijk is en je er snel mee klaar bent. Nee, tekenen moeten we. En beschrijven wie iedereen is, wat ze doen, wat hun dromen zijn en de belangrijkste dingen die ze hebben meegemaakt of gedaan. O ja, en hoe hun karakter is.

Bij Jake ben ik dan snel klaar. Broertje. Super-irritant. Maar mijn ouders zullen het wel weer niet goedvinden dat ik dat opschrijf. 'Je hebt maar één broertje, Keetiekeetbanaantje,' zegt mijn moeder altijd (let maar niet op die rare bijnaam die ze voor me heeft).

Ja, dat weet ik, mam. Gelukkig heb ik maar één broertje: hij had ook een drieling kunnen zijn.

Op zich vind ik tekenen en knippen en plakken heel leuk, maar dit soort opdrachten moeten natuurlijk ook altijd worden opgehangen in de school, met een

beetje pech zelfs in de gang. En daar gaat het bij mij mis. Ik wil niet dat iedereen ziet hoe gewoon ik ben en hoe gewoon mijn familie is.

Ik heb saaie ouders, dat irritante broertje dus, twee oma's en twee opa's, van wie er eentje dood is. Oma Tonnie, de moeder van mama, is de minst gewone van ons allemaal. Ik heb twee hamsters en woon in een doodgewoon huis in een doodgewone straat in een doodgewoon dorp. Ik ben snoepverslaafd, maar zo bijzonder is dat niet voor iemand van bijna elf. Het is gekker als je dan niet van suiker houdt.

Ik zie er heel gewoon uit, niet knap, niet lelijk. Mijn haar is donkerblond, de kleur van een houten tuinset die al vier jaar zonder hoes buiten staat. Mijn ogen zijn een soort niksig grijsblauw. Ik ben precies zo groot als je zou moeten zijn als je bijna elf bent. Volgens papa zit ik sinds ik een baby was altijd al precies midden in de groeicurve. Heel gemiddeld ben ik.

Mijn ouders hebben allebei een saaie baan en onze grijze auto is zo normaal dat ik wel eens bij de verkeerde ben ingestapt toen mijn vader me kwam ophalen.

Ik maak nooit iets mee en ik denk eerlijk gezegd niet dat mijn ouders grote dromen hebben. Ik

zal het ze vragen, maar ik zie het somber in.

‘Mijn dromen?’ vraagt mama. Ze knijpt haar ogen een beetje dicht en glimlacht flauwtjes. Ze denkt waarschijnlijk aan een tropisch eiland met twintig bedienden en cocktails. Ha, dus toch dromen.

‘Nee, ik vind alles heerlijk zoals het nu is, ik zou niets anders willen.’

Ik zucht en rol met mijn ogen.

‘Is er echt niets, mama? Op straat ontdekt worden als filmster? Een Ferrari? Een labradoedel?’

‘Je weet dat papa geen hond wil, en een hond is inderdaad ook wel veel werk. En met die Ferrari zou ik alleen maar bang zijn voor krassen. Geef mij maar mijn oude vertrouwde boodschappenkarretje. En filmster? Nee joh gekkie, al die aandacht lijkt me niks.’

Ik zei het toch? Saai.

‘Papa, wat doe jij ook alweer voor werk?’ vraag ik die avond tijdens het eten.

Papa verslikt zich bijna in zijn broccoli. ‘Dat weet je toch wel?’ zegt hij verbaasd als hij is uitgekauwd. Hij lijkt een beetje beledigd.

Eh... ja en nee. Ik weet hoe het bedrijf heet en dat hij iets doet met belastingen, maar daar houdt het wel mee op. Vroeger was ik te jong om te begrijpen waar hij het over had, daarna ben ik gestopt met luisteren

omdat ik altijd begin te gapen als hij over zijn werk vertelt.

‘Ja, natuurlijk,’ lieg ik. ‘Maar ik wil even zeker weten dat ik het goed opschrijf voor mijn project. Belasting...’ Bij dat laatste woord probeer ik zo zelf-verzekerd mogelijk te klinken, maar ik heb geen idee wat er na ‘belasting’ komt.

‘... adviseur! Precies!’ Hij kijkt meteen niet meer beledigd. ‘Ik help mensen en bedrijven met het invullen van hun belastingaangiftes. Belasting is geld dat je aan de overheid moet betalen zodat ze daar dingen als scholen, ziekenhuizen en wegen van kunnen betalen, maar dat wist je al, toch? Het is veel rekenen, en je moet alle regels kennen. En je moet er heel creatief voor zijn.’

Dat laatste lijkt me niet, maar ik knik bemoedigend. Voordat hij nog meer kan vertellen, vraag ik wat het meest bijzondere is wat hij ooit heeft meegemaakt. Misschien komt er wel een verhaal dat ik nog nooit heb gehoord. Hij zou niet de eerste slaapverwekkende ouder zijn die een superwild leven had voordat er kinderen kwamen.

‘Dat jij en Jake geboren werden,’ zegt hij.

Behalve dat.

‘Kom op pap, is er niet iets leukers? Alle ouders vinden het het bijzonderst als hun kinderen geboren worden. Doe dan maar het op een na bijzonderste.’

Mijn vader kijkt verliefd naar mijn moeder.

‘En niet zeggen: trouwen met mama!’ zeg ik snel.

‘O. Oké. Dan denk ik dat het mijn tijd in een boyband was.’

Jake en ik kijken elkaar aan. Neemt hij ons nou in de maling? Dan kijk ik naar mama. Zij heeft altijd een bepaalde blik in haar ogen als papa ons een broodjeapverhaal vertelt – alsof ze het zielig voor ons vindt maar tegelijkertijd ook een beetje grappig. Daaraan kan ik vaak zien of ik hem kan geloven. Maar nu heeft ze die blik niet. Ze kijkt een beetje van: ja ja, heel logisch, mooie tijden waren dat.

‘Wacht. Zat jij in een boyband?’

‘Ik geloof er niks van,’ zegt Jake. ‘Mag ik op de iPad?’ Hij is al opgestaan.

‘Vooruit dan maar,’ zegt mama. ‘Als je je bord en je glas in de vaatwasser zet.’

‘Nou? Pap?’

‘Jazeker zat ik in een boyband. Toetsen en zang.’

‘Je kijkt alsof je het in Keulen hoort donderen,’ zegt hij na een stilte.

‘Alsof ik het wát?’

Mijn vader praat graag in taal uit de middeleeuwen. Ik heb hem wel eens gevraagd waarom – de helft van de tijd begrijp ik hem namelijk niet – en dan zegt hij dat hij het gewoon leuker vindt klinken. Kleurrijker. Ergens is dat ook zo, helemaal als je zoals ik alles voor

je ziet. Ik had een keer ruzie met Fay en toen moest ik haar volgens papa in haar sop laten gaarkoken. Supergrappig. Ik was meteen minder boos.

‘Wacht, ik laat het je zien.’ Papa staat op en loopt naar de kast. Hij pakt een apparaatje uit een la, en zijn laptop.

Aan de eettafel plugt hij het in en scrollt met twee vingers over de touchpad.

‘Die is het niet, die niet. Ja, deze. Hebbes!’

Hij geeft met zijn middelvinger een keiharde ram op een toets en draait zijn laptop naar mij. ‘Kijk!’

Ik tuur naar het scherm, waar ik een groepje mannen wild zie dansen op een eerlijk gezegd best lekker liedje.

‘Eh... waar kijk ik precies naar?’

‘Kijk dan goed!’ glundert papa.

‘Ben jij dat?’ stamel ik. ‘Met dat haar alsof iemand van achteren een bladblazer op je heeft gericht? En je bent blond. Wit haar!’

‘Ja, dat waren we allemaal in die tijd. Lekker bleken die hap. We hadden ook allemaal kilo’s gel in ons haar. Zie je, het beweegt niet eens.’

Ik kijk met open mond naar iemand die mijn vader is, maar ook weer niet.

‘En dat dansje? Wie heeft dat bedacht?’

‘Wij allemaal. Maar onze *signature move* heb ik verzonnen. Daar komt-ie bijna... Bam! Mooi, hè?’ Hij wijst naar het scherm.

Tijdens de ‘bam’ stonden alle vijf de mannen, eentje in wie ik volgens mij mijn oom Peter-die-niet-echt-een-oom-is herken, als standbeelden stil in een nogal aparte pose. Linkerknie omhoog, rechterelleboog naar die knie en neus tegen hun schouder. Eentje in een wit hemdje, mijn vader in een strak wit leren jasje (!), en de andere drie in een al net zo strak spijkerjack.

Ik kijk naar mama, maar die staat intussen al borden te stapelen. Ze kijkt alsof ze dit filmpje al een miljoen keer heeft gezien.

‘Pap?’

‘Ja?’ zegt hij en hij glimt van trots.

‘Wil je dit nóóit aan iemand laten zien?’

Help! Mijn oma gaat daten

BELANGRIJKE LES:

Als je vader zegt dat hij in een boyband heeft gezeten, moet je dat maar gewoon negeren. Vooral niet doorvragen. Want misschien is het dus wel echt waar, en met een beetje pech wordt-ie ineens weer zo enthousiast dat jij een instrument moet gaan bespelen, terwijl je daar echt niet op zit te wachten.

Papa heeft een keyboard gekocht, dat is een elektrische piano. En als je nu denkt: ‘O arme Keet, nu gaat je pa de hele dag herrie maken,’ wacht dan maar, want het wordt nog veel erger. Ik moet die herrie gaan

maken. Ik moet op pianoles. Ik. De minst muzikale persoon op de hele planeet. Arme Keet, ja.

‘En Jake dan?’ vraag ik woest met mijn armen over elkaar. ‘Waarom moet ik op pianoles en hij niet?’

‘Misschien als hij iets ouder is,’ zegt papa. ‘Maar waarom heb je het over moeten? Je mág op pianoles.’

‘Echt? Het hoeft dus niet? Mooi. Dan sla ik even over. Ik ben echt niet muzikaal en groep 7 kost veel tijd.’

Papa zucht. ‘Je begrijpt me verkeerd. Zie het als een voorrecht dat je dit mag. Maar mama en ik vinden het belangrijk voor je opvoeding. Dus ja, eigenlijk moet het wel. Je gaat het vast leuk vinden.’

Het is maar wat je leuk vindt.

‘En het wordt nog leuker.’

Nog leuker? Onmogelijk.

‘Want... Mijn oude pianojuf van vroeger geeft nog steeds les. Dan hebben we allebei les gehad van dezelfde vrouw. Ik ga ook weer een beetje spelen en dan kunnen we samen pingelen, Keetje.’

Bij die laatste zin keek hij zo gelukkig dat ik het zielig vond en toen zuchtte ik alleen heel diep.

‘Misschien valt het allemaal mee en vind je het best leuk,’ zegt oma als ik haar de volgende dag over de verplichte pianoles vertel. ‘Stel je voor dat je er heel goed in bent. Wie weet word je wel de nieuwe Taylor Swift! Zij schrijft al haar liedjes zelf. De melodietjes

verzint ze op haar piano, wist je dat?’

Ik knik. Ik denk dat niet iedereen van bijna elf kan zeggen dat zijn of haar oma weet wie Taylor Swift is. Maar mijn oma is zoals gezegd dus de enige in de familie die niet saai is – voordat ik wist dat mijn vader in een boyband heeft gezeten in ieder geval.

Op dinsdag werken mijn ouders allebei en dan gaan Jake en ik naar onze oma. Vandaag heb ik oma helemaal voor mezelf, want Jake is bij een vriendje en daarna naar voetbaltraining.

Mijn oma heet Antonia, maar iedereen noemt haar al haar hele leven Tonnie. Grappig genoeg trouwde ze met een man die Ton heette, mijn opa. Mijn vader noemde opa en oma ‘de Tonnies’, maar dat vond mijn oma stom. Ze zei altijd dat dat klonk als een ‘schlager-duo uit de jaren zeventig’ (wat dat dan ook betekent) ‘met een van de Tonnies op de accordeon’.

Ik zeg bewust ‘vond’, want opa Ton is dood. Het is nu iets meer dan een jaar geleden en ik ben er soms nog steeds verdrietig over. Opa gaf Jake en mij altijd snoep als niemand het zag en kon supergoed gooche-len. Van sommige trucs weet ik nog steeds niet hoe hij ze voor elkaar kreeg.

Ik knik en zucht. ‘Nou, eerst maar eens *Vader Jacob* onder de knie krijgen. Papa zegt dat je daarmee moet beginnen. Of met *Boer daar ligt een kip in het water*. Ik ken dat niet eens.’